

Altın Defter

Yavuz DEMİRKIRAN

Altın Defter

Yavuz DEMİRKİRAN

Ben, tepeler halinde dikilen dağınık kestane rengi saçlı küçük bir çocuktum. Büyük ela gözleri ve burnunun üzerinde birkaç çili vardı. Önü cepli parlak kırmızı bir kapüşonlu ve yeşil bağcıklı beyaz spor ayakkabılar giyiyordum. Güneşli bir sabah, Ben okula giderken garip bir şey buldum. Kaldırımında küçük, altın bir defter yatıyor ve hafifçe parlıyordu.

Defter Ben'in avucu kadardı. Altın kapağında ışıktaki hareket ediyormuş gibi görünen kıvrımlı desenler vardı. Ben defteri açtığımda sayfalar kalın ve krem rengiydi. İlk sayfada şu sözler belirdi: 'Bu defter cesaret eylemlerini kaydeder.' Ben'in gözleri kocaman açıldı. Defteri kolunun altına sıkıştırıp sınıfa koştu.

Sınıfta Bayan Harlow, elinde panosuyla tahtanın yanında duruyordu. Turkuaz bir hırka ve yuvarlak gözlükler takıyordu. 'Çocuklar,' dedi, 'bir cesaret yarışması yapacağız. Cesur bir şey yapın ve onun hakkında yazın. Kazanan özel bir ödül alacak.' Ben'in kalbi hızla çarptı. Her şeyden çok kazanmak istiyordu. Cebindeki altın defteri okşadı.

Ben ne yapacağını düşündü. En yüksek ağaca tırmanabilirdi. Bütün okulun önünde konuşabilirdi. Hizmetliye ağır kutuları taşımasında yardım edebilirdi. Her fikir bir öncekinden daha büyük ve daha cesur görünüyordu. Ama defter sessiz ve donuk kaldı. Ben kaşlarını çattı. 'Neden parlamıyorsun?' diye fısıldadı. Defter hiçbir yanıt vermedi.

Öğle yemeğinde Ben yalnız oturan yeni bir kız gördü. Adı Mia'ydı. Solgun çilli bir teni, iki alçak örgüyle toplanmış uzun kum sarısı saçları ve kocaman mavi gözleri vardı. Papatya desenli yumuşak sarı bir kazak giyyordu. Yıpranmış gri bir oyuncak ayıya sımsıkı sarılmıştı. Mia kucağına bakıyor ve hiçbir şey yemiyordu. Ben ellerinin titrediğini fark etti.

Ben cesur olmak istiyordu ama yeni bir kızla konuşmak da korkutucu görünüyordu. Derin bir nefes aldı ve yanına gitti. 'Merhaba, ben Ben,' dedi. Mia korkmuş gözlerle başını kaldırdı. 'Ben Mia,' diye fısıldadı. 'Yeniyim ve kimseyi tanımıyorum.' Ben yanına oturdu. Cebindeki altın defter bir anlığına ısındı.

Ben Mia'ya oyuncak ayısını sordu. 'Onun adı Bay Sarılğan,' dedi Mia yumuşak bir sesle. 'Korktuğumda bana yardım eder.' Ben aralıklı dişleriyle gülümsedi. 'İyi bir ayı,' dedi. En sevdikleri renkler ve oyunlar hakkında konuştular. Mia'nın omuzları biraz gevşedi. Ben bir an için yarışmayı tamamen unuttu.

Ama sonra Ben hatırladı. Kazanmak için hâlâ büyük ve cesur bir şeye ihtiyacı vardı. Oyun alanına baktı. Bazı çocuklar kovalamaca oynuyordu. Diğerleri tırmanma demirlerine tırmanıyordu. Ben en yüksek demire tırmanmayı düşündü. Gitmek için ayağa kalktı. 'Bekle,' dedi Mia. 'Lütfen beni yalnız bırakma.' Sesi küçük ve titriyordu.

Ben Mia'nın endişeli yüzüne baktı. Tırmanma demirlerine baktı. Yarışmayı çok ama çok kazanmak istiyordu. Ama Mia çok korkmuş görünüyordu. Ben tekrar oturdu. 'Kalacağım,' dedi. Mia ona küçük bir gülümseme verdi. Diğer çocukların oynamasını izlediler. Ben Mia'ya köpeğiyle ilgili komik hikâyeler anlattı. Mia kıkırdadı. Altın defter daha da ısındı.

O öğleden sonra Bayan Harlow sınıfa cesur eylemlerini sordu. Çocuklar ağaçlara tırmanma ve söz alma hikâyelerini paylaştı. Ben sessiz kaldı. Büyük bir şey yapmamıştı. Sadece Mia'nın yanına oturmuştu. Ama düşününce, onun yanına oturmak da cesur hissettirmişti. Cebindeki defter parlamaya başladı, önce hafifçe.

Teneffüste Ben Mia'nın çitin yanında yalnız durduğunu gördü. Bazı çocuklar yanından koşarak geçiyordu ve Mia korkmuş görünüyordu. Ben ona koştu. 'Sorun yok,' dedi. 'Ben buradayım.' Elini tuttu ve onu sakın bir köşeye götürdü. Bir banka oturup konuştular. Mia'nın kocaman mavi gözleri daha az korkmuş görünüyordu. Altın defter daha parlak ışıdı.

Aniden defter kendi kendine açıldı. Yeni bir sayfa belirdi ve sıcak, ışıltılı bir ışıqla doldu. Sayfaya sözler yazıldı: 'Ben gerçek cesareti gösterdi. Kazanmak yerine nezaketi seçti. Bir arkadaşın kendini güvende hissetmesine yardım etti.' Ben hayretle baktı. Mia gülümsedi. 'Bu ne?' diye sordu. 'Bu benim defterim,' dedi Ben. 'Cesur eylemleri kaydediyor.'

Ben Mia'ya parlayan sayfayı gösterdi. 'Görüyor musun,' dedi, 'cesaret sadece büyük şeyler yapmak değildir. Bir arkadaşına yardım etmek de cesaret ister.' Mia oyuncak ayısına sarıldı. 'Sen bana yardım ettin,' dedi. 'Teşekkür ederim, Ben.' Ben kendini mutlu ve gururlu hissetti. Defterin ışığı sanki kırmızı kapüşonlusunun içinden parlıyordu. Gerçekten cesur bir şey yaptığını biliyordu.

Ertesi gün Bayan Harlow yarışmanın kazananını açıkladı. Ben ödülü kazanmadı. Ama Bayan Harlow, 'Ben farklı bir cesaret türü gösterdi. Nezaket gösterdi,' dedi. Ona özel bir yıldız çıkartması verdi. Ben gülümsedi. Bir ödüle ihtiyacı yoktu. Bir arkadaşı vardı. Mia sınıfın öbür ucundan ona el salladı ve Ben de karşılık verdi.

Ben ve Mia en iyi arkadaş oldular. Her gün birlikte oynadılar. Altın defter hâlâ cesur eylemleri kaydediyordu ama artık Ben cesaretin birçok biçimi olduğunu biliyordu. Bazen bir ağaca tırmanmaktı. Bazen söz almaktı. Ama en cesur şey nazık olmaktı. Ben deftere sahip olduğu için şanslı, Mia'ya sahip olduğu için daha da şanslı hissediyordu.

Bir gün Ben defterde bir not buldu: 'Cesur olmaya devam et, Ben. Nezaket en parlak cesarettir.' Defter hafifçe parladı, sonra kayboldu. Ben dersini asla unutmayaacağını biliyordu. Bay Sarılğan'la gülen Mia'ya baktı. Ben aralıklı dişleriyle gülümsedi. Dostluğu ve nezaketi olduğu sürece her maceraya hazırды.